

קבר-יוסף

לקט מספרי ברסלב

ומדברי סבא ישראל בר אודמר

מעניין הצדיק יסוד-עולם

בחינת יוסף

עם תיקון הכללי

בציור הכריכה: יוסף בבור

חוברת זו הודפסה ומופצת
במטרה לקיים את צוואת
סבא ישראל בר אודסר הקדוש
להפיץ את אור-דעת ושם הצדיק הקדוש
רבי נְנַחְ נְחָמְ נְחָמְן מְאוּמָן
לכל בית, בכל העולם לגאולת עם ישראל.

הובא לאור במימון ארגון:

"New Outreach Project"

www.newoutreach.com

ספרי ברסלב, ת.ד. 1053, 13110 צפת

Breslev Books, P.O. Box 1053, 13110 Zefat, ISRAEL

breslevbooks@yahoo.com

כח ארונו של יוסף הצדיק,

בחינת קבר הצדיק

רבי נתן בספר "ליקוטי הלכות", סעודה, ה:

"וישמע יתרו", מה שמועה שמע ובא? קריעת ים סוף ומלחמת עמלק. וכן נסמך פרשת יתרו לפרשת בשלח שמדברת מקריעת ים סוף ומסתיימת במלחמת עמלק, כמו שכתוב: "מלחמה לה' בעמלק מדור דור". כי עמלק הוא עיקר זוהמת הנחש, כמובא, הינו בחינת כלל כל המונעים והמעכבים וכו' מן הקדושה שבאים מהבגדים הצואים שנמשכין מזוהמת הנחש.

ועל כן קליפת עמלק הוא אורב תמיד על כל אחד מישראל בכל עת שרוצה להתקרב אל הקדושה והוא מתגבר בכל פעם מחדש. ועל כן צריך ה' יתברך בעצמו, כביכול, ללחום עמו בבחינת "מלחמה לה' בעמלק מדור דור". ועיקר התגברותו הוא על הגרים ובעלי תשובה שעליהם מתגברים מאוד המניעות וכו' הנמשכין מהבגדים הצואים שהם בחינת זוהמת הנחש שהוא קליפת עמלק.

והכנעתו על ידי בחינת קריעת ים סוף, שאז היה עיקר גמר יציאת מצרים והתחלתם לכנוס לארץ ישראל, כי אז נפל פרעה וחילו לגמרי ויצאו מרשותו לגמרי והתחילו לילך לארץ ישראל. כמו שאמרו בהשירה: "תביאמו ותיטעמו בהר נחלתך".

ועיקר קריעת ים סוף היה על ידי ארונו של יוסף, כמו שכתוב: "הים ראה וינס" - ויצא החוצה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, שזהו בחינת כח קדושת קברי הצדיקים הגדולים שזכו לתכלית שלמות שמירת הברית, שזכו ללמוד וללמד וכו'.

ועל כן כלב (בן יפונה) כשראה שמתגברים מאוד עצת המרגלים שרוצים לפגום בקדושת ארץ ישראל, על כן הלך ונשתטח על קברי אבות, כמו שאמרו רבותינו זיכרונם לברכה, ועל ידי זה זכה למה שזכה, כמו שכתוב: "אם לא הארץ אשר דרך בה" וכו'. כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה.

כי כשרוצים לבוא לארץ ישראל שהוא כלליות כל הקדושות, מתגברים ומשתטחים המניעות והעיכובים וכו' מאוד מאוד כמו והירדן,

כמבואר בהתורה הנ"ל, שכל זה נמשך מהבגדים הצואים שמתגברים אז ביותר כמו ים ונהר ממש, עד שראה כלב שאי אפשר להכניעם כי אם על ידי כח קברי הצדיקים שהם קברי האבות שהלך ונשתטח עליהם.

ועל כן כל קריעת ים סוף היה על ידי כח ארונו של יוסף הצדיק שהוא בחינת קבר הצדיק שעל ידי זה היתה עיקר הגאולה, כמו שכתוב: "ויקח משה את עצמות יוסף עמו" כנ"ל. ועל כן היה מהלך ארונו של יוסף אצל ארון הלוחות, כי עיקר קבלת התורה נמשך משם כנ"ל.

ועל-כן יתרו שהיה גר צדק, עיקר גרותו היה על ידי ששמע קריעת ים סוף ומלחמת עמלק, כי שמע והבין שאף על פי שהוא מלחמה גדולה ועצומה לזכות להתגייר באמת ולשוב אל הקדושה כי הוא בחינת מלחמת עמלק שמתגבר ומתפשט ביותר בכל פעם כנ"ל, אף על פי כן כבר הקדים ה' ית' רפואה למכה שהוא בחינת קריעת ים סוף שהיה בזכות וכח ארונו של יוסף וכו' כנ"ל, שעל ידי זה זכו לגרש שטף מים

רבים בחינת המים הזדונים, ושיהיה נפתח להם מימי החכמה והדעת, שזהו בחינת קריעת ים סוף שברחו המים מפניהם ונפתחו להם אז מעינות החכמה, כמו שאמרו רבותינו זיכרונם לברכה: "ראתה שפחה על הים" וכו' ואז נכנע ונפל פרעה וחילו לגמרי והתחילו לילך לארץ ישראל. שכל זה הוא בחינת הכנעת קליפת עמלק שהוא בחינת המניעות מן הקדושה וכו' המתפשטים מאוד שבאים מהבגדים הצואים. ועל כן, אף על פי שאחר כך מתגבר בכל פעם יותר, אף על פי כן בכח הזה יכולים להכניעו תמיד. וכל זה שמע והבין יתרו ונתגייר בחינת "מה שמועה שמע ובא? קריעת ים סוף ומלחמת עמלק" כי עיקר קיום הגרים ובעלי התשובה שישארו קיימים בקדושתם, הוא על ידי זה כנ"ל.

ועל-כן עיקר מפלת קליפת עמלק לגמרי יהיה רק כשיבואו ישראל אל המנוחה ואל הנחלה, כמו שכתוב: "והיה בהניח ה' אלקיך לך" וכו' "תמחה את זכר עמלק" וכו'. כי כל זמן שאין באים אל המנוחה הקדושה בשלימות, הוא מתגבר בכל פעם

כמבואר לעיל. אבל מכניעין אותו בכל פעם בכח התורה והצדיקים, ובפרט על ידי צדיקים שוכני עפר שכבר באו אל המנוחה בשלימות, כמו שכתוב "יבוא שלום ינוחו על משכבותם הלך נכחו" (ישעיה נז), וכתוב: "ושם ינוחו יגיעי כח" (איוב, ג), שדרשו רבותינו זיכרונם לברכה על הצדיקים, וכמו שכתוב: "ואתה לך לקץ ותנוח" וכו'.

וזה שאמרה נעמי לרות כשרצתה להתגיר: "ועתה בתי הלא אבקש מנוח אשר ייטב לך" 'מנוח' דייקא. כי זכתה בגודל צדקתה שנתגיירה באמת בשלמות גדול כל כך עד שפשטה מעצמה לגמרי הבגדים הצואים ונתלבשה בבחינת בגדי שבת כנ"ל שהוא בחינת מנוחה. עד שזכתה שיצא ממנה משיח שהוא יביא את ישראל אל המנוחה ואל הנחלה בגשמיות וברוחניות במהרה בימינו, אמן.

קבר יוסף הצדיק

"...על ידי כח ארונו של יוסף הצדיק שהוא בחינת קבר הצדיק, על ידי זה היתה עיקר הגאולה..."

"...קליפת עמלק הוא אורב תמיד על כל אחד מישראל בכל עת שרוצה להתקרב אל הקדושה והוא מתגבר בכל פעם מחדש..."

"...כשרוצים לבוא לארץ ישראל (שהוא כלליות כל הקדושות), מתגברים ומשתטחים המניעות והעיכובים מאוד מאוד, שאי אפשר להכניעם כי אם על ידי כח קברי הצדיקים..."

"...עיקר מפלת קליפת עמלק לגמרי יהיה רק כשיבואו ישראל אל המנוחה ואל הנחלה, וכפרט על ידי צדיקים שוכני עפר שכבר באו אל המנוחה בשלימות..."

מחלוקת של השבטים על יוסף הצדיק

ליקוטי הלכות, השכמת הבוקר, ג

והנה עניין מחלוקת בית שמאי ובית הלל בעניין התקרבות הנפשות הרחוקות מאוד מאוד שאין ראוי מן הדין לקרבן, שבית שמאי אומרים 'פוחת והולך' - להעלים האור מהן שלא יתקרבו. ובית הלל אומרים 'מוסיף והולך' - כי צריכין לעשות כלים וצמצומים כאלה באופן שיוכלו להאיר גם בהם אורו יתברך כדי שיתקרבו גם הם וכנ"ל.

הנה עניין מחלוקת זאת, זהו בחינת כלל המחלוקת שבכל דור על הצדיקים השלמים העוסקים לקבל נפשות הרחוקים להשם יתברך, שרבים מאוד קמים עליהם, וגם רבים מגדולי הצדיקים חולקים עליהם מחמת שמידת הדין מתלבש בהם. ועל ידי זה נכנס בליבם טינא, עד שנדמה להם כאילו אינו מתנהג כראוי, וחולקים עליהם, כאשר כבר היה לעולמים ברוב הדורות. ובפרט בימינו בעקבות משיחא שנתרבה הקטגוריא בין התלמידי חכמים מאוד. וביותר על רבינו הגדול והנורא זצוק"ל (רבי נח נחמן)

מאומן), על אשר מסר נפשו מנגד ועסק כל ימיו לרחם על ישראל על כל הרחוקים לקרבם להשם יתברך.

וזה בחינת מחלוקת של השבטים על יוסף הצדיק. כי יוסף הוא בחינת הצדיק שעוסק לקרב להשם יתברך על ידי שמוסיף והולך האור בכל יום. כי עושה בכל פעם צמצומים וכלים נפלאים באופן שיוכלו להתקרב כל מי שירצה בעולם. ועל שם זה נקרא יוסף בחינת מוסיף והולך כנ"ל. והשבטים אף על פי שכולם קדושים כי היו כולם צדיקים גדולים, חלקו עליו בשביל זה וכנ"ל.

וזה בחינת (בראשית לו) "וישב יעקב בארץ מגורי אביו" ודרשו רז"ל (מדרש רבה) שהיה מגייר גרים (כמובא בדבריו ז"ל, ח"א סימן רכ"ח), וזה (שם) "אלה תולדות יעקב יוסף". היינו שיוסף הלך בדרך אביו יעקב והיה עוסק גם כן לגייר גרים ולקרב נפשות הרחוקות. כי כל מה שאירע ליעקב אירע ליוסף, שזהו פירוש "אלה תולדות יעקב יוסף" כמו שפירש רש"י שם. שכל מה שקיבל משם ועבר מסר לו. וכל מה שאירע ליעקב אירע ליוסף וכו'. וכל זה נסמך לפסוק "מגורי אביו" שהוא מה

שהיה יעקב מגייר גרים. ותיכף נסמך "אלה תולדות יעקב יוסף" שפירושו - שמסר לו כל חכמות כנ"ל. היינו כנ"ל. כמו שיעקב גייר גרים על ידי עוצם חכמתו שהיה יודע לעשות צמצומים כאלה עד שיוכל לרפאות החולים ביותר, כמו כן היה יוסף הצדיק עוסק בזה תמיד. כי יעקב מסר לו כל חכמתו. כי עיקר החכמה הוא להכניס השגות אלקות בעולם להודיע לבני האדם גבורותיו וכו'.

וזהו בחינת (סו) "יוסף בן שבע עשרה שנה היה רועה את אחיו בצאן". רועה צאן זה בחינת מנהיג הדור שנקרא בכל מקום בשם רועה צאן. וזהו בן שבע עשרה שנה היה וכו', שבע עשרה בגימטריא טוב כמובא. היינו שיוסף היה טוב לכל והיה כולו טוב, ועל ידי זה היה יכול לקרב הכל. כי מצא בהגרוע שבגרועים נקודות טובות ועל ידי זה קירבם להשם יתברך.

וזהו (סו) "והוא נער את בני בלהה ואת בני זלפה" וכו', שהם בני השפחות הם בחינת משפחות הירודות שבישראל שהיה מוריד את עצמו אליהם ביותר כדי

לקרבם. ועל שם זה נקראים הרחוקים בני בלהה ובני זלפה, זה רמז שנאחז בהם ביותר הבעל דבר וחיילותיו שזהו בחינת בני בלהה בחינת "בלהות אתנך" וכו' (יחזקאל כ"ח) ופירש רש"י שם שדים. היינו חילות היצר הרע שהם שדים וקליפות שהם מבהלים ומבלבלים ומרשיעים את האדם. וזה בחינת בני זלפה בחינת "זלעפה אחזתני מרשעים" (תהלים קי"ט) כי חיילות היצר הרע הם בחינת בלהות וזלעפות וכל הנמשכים אחריהם נקראים בני בלהה ובני זלפה. והצדיק הגדול בחינת יוסף עוסק עימם ומוריד את עצמו אליהם כדי לקרבם להשם יתברך.

וזהו "והוא נער את בני בלהה ואת בני זלפה" וכו', ופירש רש"י שהיה עושה מעשה נערות כו'. כי הצדיק האמת בעוצם חכמתו מוריד את עצמו אליהם כל כך עד שנדמה כאילו עושה מעשה נערות. כי מדבר עמהם שיחת חולין ואוכל ושותה עמהם, ופעמים מטייל ומשחק עמהם, וכל כוונתו כדי לקרבם על ידי זה להשם יתברך. וכמובן בדבריו ז"ל בכמה מקומות (ח"א סימן ס', ח"ב סימן ע"ח) כמה וכמה הצדיק

מוריד את עצמו אל העולם שכל זה נחשב אצלו מעשה נערות אבל כוונתו רצויה להשם יתברך, לבד בשביל לקרב הרחוקים מאוד להשם יתברך שאי אפשר לקרבם כי אם על ידי זה. וזהו בחינת "והוא נער את בני בלהה ואת בני זלפה" וכו' וכן"ל.

"...הצדיקים השלמים עוסקים לקבל נפשות הרחוקים להשם יתברך. רבים מאוד קמים עליהם, גם רבים מגדולי הצדיקים חולקים עליהם שנדמה להם כאילו אינו מתנהג כראוי, וחולקים עליהם. ובפרט בימינו, וביותר על רבינו הגדול והנורא זצוק"ל על אשר מסר נפשו מנגד ועסק כל ימיו לרחם על ישראל על כל הרחוקים לקרבם להשם יתברך..."

"...יוסף הוא בחינת הצדיק שעוסק לקרב להשם יתברך על ידי שעושה בכל פעם צמצומים וכלים נפלאים באופן שיוכלו להתקרב כל מי שירצה בעולם. והשבטים אף על פי שכולם קדושים כי היו כולם צדיקים גדולים, חלקו עליו כשביל זה..."

"...עיקר החכמה הוא להכניס השגות אלקות בעולם להודיע לבני האדם גבורותיו..."

"...יוסף היה טוב לכל והיה כולו טוב, ועל ידי זה היה יכול לקרב הכל. כי מצא בהגרוע שבגרועים נקודות טובות ועל ידי זה קירבם להשם יתברך..."

“...כל הנמשכים אחריהם (אחרי חיילות היצר הרע) -
הצדיק הגדול בחינת יוסף - עוסק עימם ומוריד את עצמו
אליהם כדי לקרבם להשם יתברך...”

הכניסה לקבר יוסף הצדיק

“...הצדיק האמת מוריד את עצמו כל כך עד שנדמה
כאילו עושה מעשה נערוֹת. כי מדבר עמהם שיחת חולין
ואוכל ושותה עמהם, ופעמים מטייל ומשחק עמהם, וכל
כוונתו כדי לקרבם על ידי זה להשם יתברך...”

התרחקות מהצדיק מחמת העדר השלום

ליקוטי הלכות, קרחה וכתובת קעקע, ג

בודאי בכל דור נמצאים צדיקים אמיתיים וכשרים אמיתיים, כי אין דור יתום וכל צדיק וצדיק בדורו בודאי יש לו כח להחזיר כל העולם כולו למוטב, ועיקר המניעה הוא רק מחמת גודל המחלוקת שיש בכל דור ודור על הצדיק האמת שבדור. כמו שמצינו בכל הדורות מעולם שתמיד היה מחלוקת גדול על הצדיק האמת שעוסק לקרב בני אדם להשם יתברך, עליו מתגבר המחלוקת יותר ויותר כ"ש רבינו ז"ל על הפסוק "וישב יעקב", לישב בשלווה וכו' (ע"ש ס"י רכ"ח) וכמו שמצינו בכל הדורות מלפניו.

כי אברהם אבינו ע"ה היה עוסק לגייר גרים והיה עליו מחלוקת עצום כל ימיו. וכשבא לארץ ישראל והיה שם רעב אמרו שהרעב בשבילו כמובא במדרש שאמרו על אברהם "בשביל המין הזה שבא אלינו נעשה רעב". וכן יצחק היה לו ג"כ מחלוקת מן לבן ועשו והיה עליו שנאות ומחלוקת כל ימיו. וכן דוד

המלך ע"ה שרבו עליו המחלוקות מאוד מאוד כל ימי חייו, משאול המלך ע"ה, ודואג ואחיתופל ושבע בן בכרי, וכל האומות חלקו עליו והיה לו מלחמות רבות כל ימיו וכיוצא בזה בכל דור ודור. וכן על משה רבינו ע"ה היה מחלוקת גדול כמו שכתוב "והביטו אחרי משה" ודרשו רבותינו ז"ל: "מלמד שחשדוהו באשת-איש" וכל אחד קינא לאשתו ממה, וכן מחלוקת קרח ודתן ואבירם וכו'. וכן על ישעיה, ירמיה ושאר נביאים ועל שאר צדיקים היה תמיד מחלוקת גדול בכל דור ודור.

וזה עיקר המניעה, מה שאין הצדיק בדורו מחזיר כל העולם למוטב, כי אם היה להם שלום עמו והיו יודעים ומאמינים שהוא צדיק אמיתי ודורש טובתם ואהבתם והצלחתם הנצחית, בודאי היו מתקרבים אליו ושומעים דבריו האמיתיים והיה מדבר על ליבם ומסביר להם האמת, והיה נותן להם עצות טובות איך להתקרב להשם יתברך ובודאי היו כל העולם כולו שבים אל האמת להשם יתברך על ידו. אך מחמת המחלוקת אינם שומעים דבריו כלל. ואפילו

כששומעים ממנו איזה דבר הגון ונפלא, אינו נכנס בליבם כלל והם חותרים לסותרו ולדחותו מליבם. נמצא שעיקר ההתרחקות מה שאין העולם מתקרבים להשם יתברך הוא מחמת העדר השלום.

ההריסות

“...אין דור יתום וכל צדיק וצדיק בדורו בודאי יש לו כח להחזיר כל העולם כולו למוטב, ועיקר המניעה הוא רק מחמת גודל המחלוקת שיש בכל דור ודור על הצדיק האמת שבדור...”

“...בודאי היו כל העולם כולו שבים אל האמת להשם
יתברך על ידו. אך מחמת המחלוקת אינם שומעים דבריו
כלל. ואפילו כששומעים ממנו איזה דבר הגון ונפלא, אינו
נכנס בליבם כלל והם חותרים לסותרו ולדחותו מליבם.
נמצא שעיקר ההתרחקות מה שאין העולם מתקרבים להשם
יתברך הוא מחמת העדר השלום...”

ביטול התאוה הכללית בכח הצדיק

ליקוטי הלכות , קריאת שמע , ד

הנה מבואר בהתורה לו, (ליקוטי מוהר"ן), שקריאת שמע עם דמעות מכניעין תאוות ניאוף לגמרי. ועל כן זה שרגיל בהרהורים ח"ו צריך לבכות בשעת קריאת שמע וכו'.

וזה סוד (בראשית מ"ז) "ויבך על צואריו עוד" הנאמר ביוסף כשבא ליעקב. ואמרו רז"ל שיעקב היה אז קורא את שמע. זה בחינת סוד הנ"ל. בחינת בכיה בשעת קריאת שמע כדי לבטל תאוות ניאוף, שהוא רע הכולל מכלל ישראל שהיו תלויים בהם.

כי יעקב ויוסף כחדא חשיבי. ועל כן הבכיה של יוסף וקריאת שמע של יעקב נחשב לאחד. וכל זה היה בשעת כניסת יעקב עם השבעים נפשות לגלות מצרים. שעיקר הגלות היה בחינת הנ"ל. מה שצריכים הנפשות של בית יעקב להצטרף ולהתנסות בגלות של שבעים אומות ובתאוותיהן. שהעיקר הוא תאוה הכלליות שהוא רע הכולל כנ"ל. שזהו בחינת

גלות מצרים (וכמבואר בהלכות פסח).

ועל כן אז בעת כניסתן לשם קרא יעקב את שמע.
כי על ידי קריאת שמע מכניעין זאת התאוה. ויוסף
הוסיף לבכות על צואריו אז כדי להשלים התיקון
הנעשה על ידי הבכיה בשעת קריאת שמע. כי יוסף
ידע שהזוהמא של מצרים גדולה כל כך עד שאין די
לבטל זוהמת מצרים שהוא רע הכולל הנ"ל על ידי
קריאת שמע לבד. רק צריכין גם לבכות בשעת
קריאת שמע, וכנ"ל.

כי עיקר הבכיה שהוא לגרש המרה שחורה שפחה
בישא וכו', שמשם תאוות ניאוף, זה נעשה על ידי
יוסף דייקא. כי הוא היה לו הנסיון עם השפחה בישא
נשג"ז וכבש יצרו. נמצא שעיקר המלחמה עם
השפחה בישא הוא על ידי יוסף הצדיק. ועל כן הוא
דייקא בכה. לגרש בחינת השפחה בישא אמא דערב-
רב שהוא טחול מרה שחורה, לגרשה על ידי
הדמעות. ויעקב קיבל אז עול מלכות שמים בקריאת
שמע. שבכח הזה מגרש יוסף הצדיק השפחה בישא
על ידי הדמעות.

כי עיקר בחינת קריאת שמע נמשך מבחינת יעקב ישראל בבחינת שמע ישראל, ישראל סבא, שהוא נכלל באחדותו יתברך. בבחינת "ה' אלקינו ה' אחד". ובכחו יש לנו בני ישראל כח לקבל עלינו עול מלכות שמים וליחד שמו יתברך בקריאת שמע בכל יום. כי יעקב ויוסף כחדא חשיבי. ועיקר תיקון נפשות ישראל לזכות לעמוד בנסיון בגלות מצרים שהוא בחינת הצירוף של התאוה הנ"ל, הוא על ידי שניהם דייקא. כי למחיה שלחו אלקים לפניהם.

כי על ידי שעמד בנסיון על ידי זה הכניע זוהמת מצרים, ועל ידי זה יש כח לישראל לעמוד בנסיון של תאוה זאת. ועיקר כוחו לעמוד בנסיון היה על ידי יעקב כמו שאמרו רז"ל (סוטה לו) "דמות דיוקנו של יעקב נזדמנה לו". כי שניהם יעקב ויוסף כחדא חשיבי. אך עיקר בחינת המלחמה הוא בבחינת יוסף כנ"ל. ועיקר קבלת עול מלכות שמים שעל ידי זה יש לו כח להלחם הוא בחינת יעקב. ועל כן שניהם נכללו יחד בשעת קריאת שמע, ויוסף בכה אז שעל ידי זה גירש השפחה בישא רע הכולל הנ"ל בכח הקריאת שמע

של יעקב שקרא אז. שזהו בחינת בכיה בשעת קריאת שמע הנ"ל. שעל ידי זה מבטלין לגמרי תאווה הנ"ל. וכל זה היה בשביל כלל ישראל כדי שיוכלו לעמוד בנסיון בתאווה זאת, ולזכות לשבעים פנים של תורה, שהוא בחינת קבלת התורה אחר יציאת מצרים, וכמבואר מזה בהלכות פסח.

ר' ישראל דב אודסר
- סבא ישראל

תפילה לתיקון הברית

ליקוטי תפילות ב, מו, חלק שני כו, לד

רבונו של עולם, הופיעה עלינו
ברחמיך הרבים אור קדשתך, שימשך
עלינו קדשה וטהרה, באפן שנוכל לכוף
ולהכניע ולשבר את יצרנו הרע, ונזכה
ברחמיך הרבים וחסדיך הגדולים,
שנהיה בלנו אנחנו וזרענו שומרים את
הברית קדש.

ותעזר לנו תמיד, ותציל אותנו ברחמיך
העצומים וחסדיך הגדולים מכל מיני
פגם הברית, חם ושלום, הן במחשבה
הן בדבור הן במעשה, בין בשוגג בין
במזיד, בין באנס בין ברצון, הן בחוש
הראות הן בחוש השמיעה הן בשאר

חֹשִׁים - בְּכֹלם נִהְיָה קְדוּשִׁים וּמְהוֹרִים
בְּקִדְשֵׁת הַבְּרִית בְּלִי שׁוּם פָּנִים וְהִרְהוּר
בְּלָל.

וּבָבֶן בְּשֵׁם שְׁעִזְרָת אֶת יוֹסֵף צְדִיקְךָ
בְּשָׁעָה שְׁבָא לִידֵי נִסְיוֹן וְהִצַּלְתָּ אוֹתוֹ
וְנִתְּתָ לּוֹ כֹּחַ לְהִתְגַּבֵּר עַל יִצְרוֹ, כֵּן יִהְיֶמוּ
נָא מֵעִיךְ וּרְחֲמֵיךְ עָלֵינוּ וְתִזְכְּנוּ בְּזִכּוֹת
וְכַח יוֹסֵף הַצְּדִיק, וְתִתֵּן לָנוּ שְׂכָל חֲכָמָה
וּבִינָה וְדַעַת וְכַח וּגְבוּרָה דְקִדְשָׁה, בְּאִפֶּן
שְׁנוּכָל לְהִנָּצֵל מִכָּל מִינֵי פָנִים הַבְּרִית,
וְנוּכָל לְהִתְגַּבֵּר עַל יִצְרָנוּ.

וְנִזְכָּה שְׁתִּהְיָה מִחֲשַׁבְתָּנוּ קְשׁוּרָה
וְדְבוּקָה בְּקִדְשֶׁתְךָ תָּמִיד בְּלִי הֶפְסֵק רְגַע.
וְהִיָּה בְּעִזְרָנוּ שְׂלֵא נִרְבָּה תְּאַוְתָּנוּ אִפְלוּ

בְּהֵתֵר, רַק נִזְכָּה לְמַעַט תְּאַוְתָּנוּ בְּתַכְלִית
הַמַּעוֹט, עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה לְשִׁבְרָה לְגַמְרֵי
וְלֹא נִהְיָה רְגִילִים בָּזֶה כִּלְל חֵם וְשָׁלוֹם,
כִּי אִם בְּשִׁבִיל קִיּוֹם הַמִּיּוֹן, בְּקִדְשָׁה
וּבִטְהָרָה גְדוֹלָה, מִכָּל שֵׁכָן וְכָל שֵׁכָן
שֶׁנִּהְיָה נִשְׁמָרִים בְּתַכְלִית הַשְּׁמִירָה
מִתְאַוָּה זֹאת בְּאִיזָה צַד אִסּוּר חֵם וְשָׁלוֹם.

"לֵב טְהוֹר בְּרָא לִי אֱלֹהִים, וְרוּחַ נְכוֹן
חִדַּשׁ בְּקִרְבִּי", עֲזַרְנִי וְזַכְּנִי שְׁאִזְכָּה לְצֵאת
מִתְאַוֹת נְאוּף לְגַמְרֵי, וְלֹא אָבוֹא לִיְדֵי
שׁוֹם הִרְהוֹר כִּלְל, וְלֹא לְשׁוֹם הַסְתַּכְּלוֹת
הַנוֹגַע לְתְּאַוָּה זֹאת, וְתַעֲצִים עֵינַי מִרְאוֹת
בְּרַע, "הֶעֱבַר עֵינַי מִרְאוֹת שְׂוֹא בְּדַרְכְּךָ
חִינִי", וְתִשְׁמְרֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים אֲפִלּוּ
מִרֵּיחַ שֵׁל נְאוּף.

מָלֵא רַחֲמִים, שׁוֹמֵר עִמּוֹ יִשְׂרָאֵל לְעַד,
שְׁמַרְנִי וְהַצִּילְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, "שְׁמַרְנִי
אֵל כִּי חָסִיתִי בְךָ", וּזְכַנִּי שִׁיתַּבְטְלוּ אֶצְלִי
כָּל הַתְּאוֹת, בְּפָרַט תְּאוֹת הַמְּשָׁגֵל
(וְאַהֲבַת נָשִׁים), הַכֹּל יִתְבַּטֵּל מִמֶּנִּי עַל
יְדֵי הָאַהֲבָה דְקַדְשָׁה שֶׁתִּזְכַּנִּי בְּרַחֲמֶיךָ
הַרְבִּים, הַנְּמַשְׁכֶּת מִנְעָם הָעֲלִיוֹן. "וַיְהִי
נָעַם יי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ
כּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָהוּ. אַחַת
שָׁאַלְתִּי מֵאַת יי אֹתָהּ אֲבִקֵּשׁ, שְׁבַתִּי
בְּבֵית יי כָּל יְמֵי חַיֵּי לַחַזוֹת בְּנוֹעָם יי
וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ:

העיקר הצדיק!

בלי
הצדיק,
הוא
תוהו
ובוהו.

דיבורים מפי רבי ישראל בר אודסר, ממעלת הצדיק:

'בראשית' זה 'ראש בית', הבעל הבית של העולם, זה הצדיק יסוד עולם – הוא רבינו הקדוש.

יש עולם, ויש רבינו...

העיקר, הוא ספרי רבינו, ובפרט ה"ליקוטי תפילות". והתורות שלו, שגילה רבינו בעולם,, כל דיבור שלו, יש לו כח לנצח כל העולם. הוא יסוד העולם, יסוד הגאולה.

הצדיק (רבינו הקדוש), הוא הבן מלך האמת, הוא הבעל תפילה, הוא השבעה הבעטלירס, הוא כלליות כל הצדיקים הגדולים המובחרים יחידי הדורות, שגילה תורות ומעשיות כאלו שלא נשמעו מעולם, שהם עיקר תקוותנו לדורות עולם.

רבנו זצ"ל לפני הסתלקותו הזהיר כמה פעמים את תלמידיו וכל תלמידי תלמידיו לדורות להשתדל מאוד

להודיע ולפרסם דעתו וכוחו הקדוש בעולם, ויפוצו מעיינות ונחלי חכמתו גם לכל העומדים בחוץ מקדושת ישראל, להאיר לכל הרחוקים והנופלים שנפלו וירדו בעומק החושך לתהום תחתית, כי רק הוא יכול להעלותם ולתקנם בתכלית התיקון, ולהפוך כל עוונותיהם לזכיות, ושעדיין לא היה כזאת מימות עולם, כי אורו הקדוש לא יפסק ולא יכבה לעולם בשום אופן, אף על פי שהס"מ שהוא השקר מתגבר מאוד ואורב וחותר בכלליות ובפרטיות על כל אחד, ועושה את שלו בכל מה שאפשר לו לארוב ולחתור ולתפוס ברשתו, חס ושלום חס ושלום, עד שנדמה שאי אפשר לשבר הסתרות וכפירות ומניעות ובלבולים ותאוות וסיכסוכים ועיכובים וטרדות וכו' וכו' כאלה, אבל "אדיר במרום השם", ומים רבים לא יוכלו לכבות אור אמת קדוש ונורא ונשגב מאוד מאוד כזה ונהרות לא ישטפוהו, כי אור האורות צח הצחצחות הזה הגנוז וצפון וטמון מכל העולם באתכסיא ובהעלם גדול - הוא הוא מושל

בעולם, ועושה פעולות גדולות נוראות ונפלאות בעולם עד שיידע כל הארץ כי ה' הוא האלקים.

יידעו הדורות הבאים, כי כלל מונח בידינו, כי הצדיק והמנהיג הדור בדורות אלו, וכן לדורות עולם, הוא רבנו הגדול והקדוש זצ"ל. כי קדושתו וכל מעשה תוקפו וגבורתו וכל תיקוניו הנפלאים והנוראים, וכל האותות והמופתים, וכל היד החזקה, וכל המורא הגדול אשר עשה רבנו זצ"ל לתקן העולם, בפרט כל נפשות הנידחים האבודים, הם חיים וקיימים לעד עלינו ועל כל דורות הבאים אחרינו כמו בחיים חיותו ויותר ויותר. אשרי המכניס ראשו בין אנשיו הכשרים האמיתיים המקרבים אליו ושותים מימיו הטהורים המטהרים מכל הטומאות והזוהמות והולכים בדרכי עצותיו. בודאי לא יבושו ולא יכלמו לנצח כל החוסים בצילו הקדוש.

יש בתורה שני סמים - סם חיים, וסם מוות. יכולים ללמוד, להיות למדן גדול, וללמוד להיפך, ... כן, בלי הצדיק .

אומר רבינו: "ביאת המשיח תלוי בקירבת הצדיקים" (ספר המידות) - בהתקרבות לצדיקים, מי זה הצדיקים? רבינו הקדוש ואנשיו. כן, זהו! (סבא צוחק)

הרפואה והישועה הוא רק רבינו "ר'אש ב'ני י'שראל", הרב"י.

רבינו, הוא הרבי של כל ישראל.

השם יתברך ריחם עלינו ונתן לנו את הצדיק האמת, את רבינו הקדוש. והוא עושה מאיתנו... רק בראש השנה מה שהוא עושה מאיתנו... כל השנה עושים עבירות ותאוות, והוא הכל מנקה ומטהר! "אני נהר המטהר מכל הכתמים" - בשביל זה הוא בא לעולם, בשביל לנקות

אותנו מן התאוות ! סכנה גדולה בלי המנהיג האמת, בלי הצדיק, אנחנו אין לנו כח לכבוש המלחמה הזו.

"שם השם משותף בשם הצדיק", "אם שם הצדיק מתפרסם בעולם, מתפרסם השם יתברך בעולם", ופה הוא חותם שהוא זה הצדיק של השיר פשוט, כפול, משולש, מרובע, "נְנַחַם נַחֲמָנוּ מְאוֹמָן".

המנהיג האמת של הדור הזה וכל הדורות הבאים, הוא רבנו הנורא הפלא העליון על כל עלאין, נחל נובע מקור חכמה, רבנו, רבי נְנַחֵם נַחֲמָנוּ מְאוֹמָן.

כשאומרים "נְנַחֵם" אז מחזיקים בהשורש של כל הבריאה ושל כל התורה ושל כל הצדיקים, נכנסים בעולם אחר, רק כשמזכירים שם רבינו רבי נחמן, כמו שחתום בחתימה בפתק הזה - "נְנַחֵם נַחֲמָנוּ מְאוֹמָן"

”נְיָ נְחָ נְחָ נְחָ מְאֹמֵן“, הוא הרבי של כל ישראל, של כל התורה, של כל החכמים. כולם צריכים לשמוע לו, לחכמתו וקדושתו.

אני צריך להיות בחברון, ופה, ושם, להכותל, לרשב"י - אני צריך לשוטט בעולם, כן, יש בעולם כבר אור כזה, שהוא יקרב כולם באמת להשם יתברך, לתורה. להגיד רק ”נְיָ נְחָ נְחָ נְחָ מְאֹמֵן“ - זה מספיק להחריב כל הסטרא אחרא, כל החושך, זה עניין חדש לגמרי שרבינו הקדוש זכה לזה. בשם הזה מרומז כל מה שעובר על כל אחד מישראל, והוא מהפך הכל לטוב.

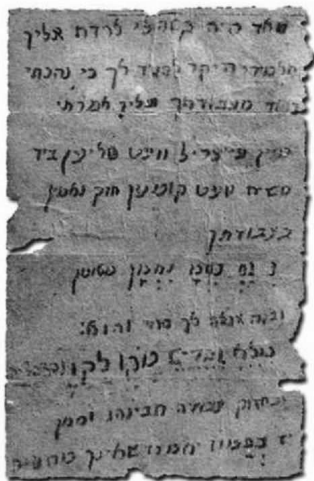
סבא ישראל אמר: מתי שאתם רוצים אני מוכן לבוא, יכולים לנסוע יומם ולילה לפרסם את רבנו בכל ארץ ישראל.

זה העיקר שבכל העיקרים!

na-nach.net madbekot.net 054-7331695 057-3167767

[חסיד שואל את רבי ישראל: מה עם-ישראל צריכים לעשות
עכשיו שנתגלה הנס של הפתק?]

העיקר, צריכים
לפרסם את שם
רבינו, שכולנו
וכל העולם תלוי
בו. "העיקר
והיסוד שהכל
תלוי בו, הוא
להתקרב
להצדיק האמת",
לרבינו הקדוש!
אם אנחנו לא
נסתכל על
הרבנים ועל

השקר, והעם יבחר לו את רבינו, זה מספיק, זה התיקון
לכל הרבנים, לכל השקר, תיקון גמור, ונצא מן הגלות!

תפילה להתקשר לצדיק הדור האמת

ליקוטי תפילות, ד ; ל

יי אלהים אמת, בוחזן לבות וכליות,
אתה יודע צפון לבבנו ועצם תשוקתנו
ותשוקת כל עמך בית ישראל, אשר
נבספה וגם בלתה נפשם למצא מזור
ותרופה למכתם, כל איש אשר יודע את
נגעי לבבו, כלם באחד תאבים
ומשתוקקים ומצפים ומחכים להתקרב
לצדיק האמת, למען ישיב אותם
מעוונותיהם ויתקן פשעיהם ויזרה לנו את
הדרך אשר נלך בה ואת המעשה אשר
נעשה.

ועתה יי אלהינו, איה חסדיך הראשונים,
אשר מעולם היו בכל דור ודור צדיקי
אמת רועי ישראל, אשר נשאו אותם

בְּחִיקָם "כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאָמֵן אֶת הַיּוֹנֵק", עַד
אֲשֶׁר הוֹרּוּ אוֹתָם דְּרָכֵי הַשֵּׁם וְקָרְבוּ אוֹתָם
אֵלָיֶךָ. וְעַתָּה לָמָּה זְנַחְתָּ אוֹתָנוּ, וְהַכִּיתָ
אוֹתָנוּ מִכָּה אֲשֶׁר לֹא פְתוּבָה בַּתּוֹרָה זוֹ
מִיַּתַּת הַצְּדִיקִים אֲשֶׁר הִיא קִשָּׁה מִחֶרְבָן
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְלָמָּה תַהֲיֶיהָ עֲדַת ה' בְּצֵאן
אֲשֶׁר אֵין לָהֶם רוּעָה, וְאֲנִי יִתְמִי דִּיתְמִי,
עוֹלָלִים לֹא רָאוּ אוֹר, מְלַכְלָכִים בְּכָל מִיָּנִי
שְׁמוֹתֵימָם מְלֵאִים חֲטָא וְעוֹזֵן וְפֹשֵׁעַ, מַה
נַעֲשֶׂה וּמַה נַּפְעֵל, וְלִהְיֶיכֶן גִּלְךָ וּנְשׁוּמִטָּ
לְבַקֵּשׁ תְּרוּפָה וְתַחֲבוּלָה וְעֵצָה לְצֵאת
מִבְּסִילוֹת דַּעְתָּנוּ וְרַע לְבָבְנוּ וְכַעֲזוֹר
מַעֲשֵׂינוּ.

כִּי לְפִי עֵצָם יִרְדְּתָנוּ וְהִתְרַחֲקוּתָנוּ מִמְּךָ
מְאֹד, וְכִפִּי פָחִיתוֹת נִפְשָׁנוּ, שְׂאָנוּ יוֹדְעִים
בְּעֲצָמָנוּ, אָנוּ צְרִיכִים עֲכָשׁוּ מִנְהִיג אִמְתִּי

שִׁיְהִיָּה גְדוֹל בְּמַעֲלָה מִפְּלֶגֶת וְעֲצוּמָה מְאֹד
מְאֹד, כִּי כָל מֵה שֶׁהַחֹלָה נֶחְלָשׁ בְּיוֹתֵר
הוּא צָרִיךְ רוּפֵא גְדוֹל בְּיוֹתֵר.

וַיִּשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם, שֶׁהָיוּ בְּמִדְרָגָה פְּחוּתָה
מְאֹד, בְּמ"ט [אַרְבָּעִים וְתֵשְׁעָה] שְׁעָרֵי
טְמֵאָה, לֹא הָיָה מִי שְׁיֻכַּל לַעֲזֹר לָהֶם כִּי
אִם מֹשֶׁה רַבֵּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם, וְעִבְדָּנוּ
שֶׁנִּפְלְנוּ בְּגָלוּת גְדוֹל בְּגוֹף וּנְפֶשׁ יוֹתֵר
וְיוֹתֵר מְגָלוּת מִצְרַיִם, בְּנֹדָאֵי אֵין מִי שְׁיֻכַּל
לַעֲזֹר אוֹתֵנוּ כִּי אִם הַצַּדִּיק הַגְּדוֹל בְּמַעֲלָה
מְאֹד, שִׁיְהִיָּה בְּבַחֲיַנַּת מֹשֶׁה רַבֵּנוּ.

וּבְכֵן תַּעֲזֹר לָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ
הַרְבִּיּים כִּי אַתָּה אָבִינוּ, וְאֵין לָנוּ עַל מִי
לְהִשְׁעֵן כִּי אִם עָלֶיךָ אָבִינוּ שְׁבַשְׁמַיִם, כִּי
גְלוֹי וַיְדוּעַ לְפָנֶיךָ שְׂרָצוֹנֵי וְכֶסֶף חֶזֶק מְאֹד

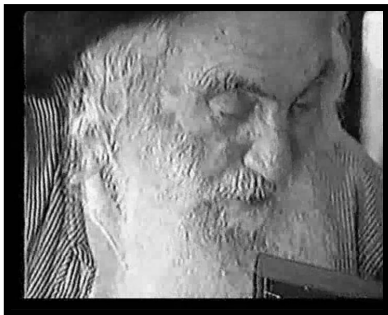
לְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיק הָאֱמֶת, אַךְ בְּעוֹנוֹתַי
הָרַבִּים אֵינִי זוֹכֵה לְדַעַת מִי הוּא וְאִיפֹה
הוּא, מִי יִתֵּן יַדְעֹתַי וְאֶמְצָאֵהוּ, הֵייתִי מְדַלֵּג
עַל הַהָרִים מְקַפֵּץ עַל הַגְּבָעוֹת לְבוֹא
לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו, "מִסְפָּר צַעְדֵי אֲגִידְנֹו".

חֹס וְחַנּוּנִי, וְתִקְרַבְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים
לְהִרְבֵּה הָאֱמֶת שֶׁבְּדוֹר הַזֶּה, לְהִרְבֵּה דְקִדְשָׁה
הַגְּדוֹל בְּמַעֲלָה שֵׁשׁ לוֹ כַח לְהַכְנִים
הַשָּׁגוֹת אֱלֹהוֹת גַּם בְּשִׁפְלֵי וּפְחוֹת כְּמוֹנִי,
וְתִצִּילֵנִי שְׁלֵא אִמְעָה עֲצָמֵי חֵם וְשִׁלּוֹם,
לְהַחֲלִיף וּלְהַמִּיר טוֹב בְּרָע, וְתִשְׁמְרֵנִי מִן
הַשִּׁקְרָנִים וְהַצְּבוּעִים, מִמְּנֵהִיגִים שֶׁל שִׁקָּר,
וְשִׁלַּח לָנוּ הַגּוֹאֵל צֶדֶק בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ,
אָמֵן וְאָמֵן.

תיקון הכללי

'תיקון הכללי',

זה אור של משיח.

הריני מקשר עצמי באמירת 'תיקון הכללי'
לרבי נ נח נחמ נחמן מאומן.

מז.

מכתם לדוד, שמרני אל פי חסיתי בך :
אמרת ליהוה, אדני אתה, מובתי בל
עליך:

לקדושים אשר בארץ המה, ואדירי, בל
חפצי בם:

ירבו עצבותם, אחר מהרו, בל אסיך
נספיהם מדם, ובל אשא את שמותם
על שפתי:

יְהוָה מָנַת חֶלְקִי וְכוֹסִי, אֶתָּה תוֹמִיךְ
גּוֹרְלִי:

חֲבָלִים נָפְלוּ לִי בַּנְּעָמִים, אֵף נִחַלְתָּ
שִׁפְרָה עָלַי:

אֲבָרְךָ אֶת יְהוָה, אֲשֶׁר יַעֲצָנִי, אֵף לֵילוֹת
יִסְרוּנִי כְּלִיּוֹתַי:

שְׁוִיתִי יְהוָה לְנִגְדֵי תָמִיד, כִּי מִיְמִינִי בַל
אָמוּט: לָכֵן שָׂמַח לְבִי, וַיִּגַּל כְּבוֹדִי, אֵף

בְּשָׂרֵי יִשְׁכֹּן לְבַטָּח: כִּי לֹא תַעֲזֹב נַפְשִׁי
לְשֵׂאוֹל, לֹא תִתֵּן חֲסִידְךָ לְרְאוֹת שָׁחַת:

תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים, שְׁבַע שְׂמָחוֹת אֶת
פְּנֶיךָ, נַעֲמֹת בְּיַמֶּיךָ נִצַּח:

לב.

לְדוֹד מִשְׁכִּיל, אֲשֶׁרִי נָשׂוּי פָּשַׁע, בְּסוּי
חַטָּאָה:

אֲשֶׁרִי אָדָם לֹא יַחֲשֵׁב יִהְיֶה לוֹ עוֹן, וְאִין
בְּרוּחוֹ רַמְיָה:

כִּי הֶחֱרַשְׁתִּי, בְּלוֹ עֲצָמַי, בְּשִׂאֲנָתִי כָּל
הַיּוֹם:

כִּי יוֹמָם וְלַיְלָה תִּכְבֵּד עָלַי יָדְךָ, נְהַפֵּךְ
לְשׁוֹנִי, בְּחֶרְבְּנִי קִיץ סֵלָה:

חַטָּאתִי אֹדִיעֶךָ, וְעוֹנִי לֹא כִסִּיתִי,
אָמַרְתִּי, אֹדָה עָלַי פֶּשַׁעִי לִיְהוָה, וְאַתָּה
נִשְׂאתָ עוֹן חַטָּאתִי סֵלָה:

על זאת יתפלל כל חסיד אליך, לעת
מצא, רק לשטף מים רבים אליו לא יגיעו:
אתה סתר לי, (- כאן, צריך להפסיק מעט -) מצר
תצרני, רני פלט תסובבני סלה:
אשפילך, ואורך בדרך זו תלך, איעצה
עליך עיני:
אל תהיו כסוס, כפרד, אין הבין, במתג
ורסן עדיו לבלום, בל קרב אליך:
רבים מכאובים לרשע, והבוטח ביהנה
חסד יסובבנו:
שמחו ביהנה, וגילו צדיקים, והרנינו כל
ישרי לב:

מא.

לְמַנְצַח מְזִמּוֹר לְדָוִד:

אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דָּל, בְּיוֹם רָעָה,
יִמְלִטְהוּ יְהוָה:

יְהוָה יִשְׁמְרֵהוּ וַיַּחֲיֵהוּ, וַאֲשֶׁר בְּאֶרֶץ, וְאֵל
תִּתְּנֵהוּ בְּנַפְשׁ אִיבִיו:

יְהוָה יִסְעֲדֵנוּ עַל עֶרְשׁ דָּוִי, כָּל מִשְׁכָּבוֹ
הַפִּכֶת בְּחַלְיוֹ:

אֲנִי אֶמְרֵתִי, יְהוָה חֲנֻנִי, רַפְּאֵה נַפְשִׁי כִּי
חֲטָאתִי לָךְ:

אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי, מָתִי יָמוּת וְאָבֵד שְׁמוֹ:
וְאִם בָּא לְרְאוֹת, שְׂוֹא יְדַבֵּר, לְבוֹ יִקְבֹּץ
אָזֶן לוֹ, יֵצֵא לַחוּץ יְדַבֵּר:

יחד עלי יתלחשו כל שנאי, עלי יחשבו
רעה לי:

דבר בליעל יצוק בו, ואשר שכב לא
יוסיף לקום:

גם איש שלומי, אשר במחתי בו אוכל
לחמי, הגדיל עלי עקב:

ואתה יהנה, חגני והקימני, ואשלמה
להם:

בזאת ידעתי כי חפצת בי, כי לא יריע
איבי עלי:

ואני בתמי תמכת בי, ותציבני לפניך
לעולם:

בְּרוּךְ יְהוָה, אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, מִהָעוֹלָם וְעַד
הָעוֹלָם, אָמֵן וְאָמֵן:

מב.

לְמִנְצַח מִשְׁכִּיל, לְבָנֵי קִרְח:
כְּאִיל תִּעְרֹג עַל אֲפִיקֵי מַיִם, בֵּן נִפְשֵׁי
תִּעְרֹג אֵלֶיךָ אֱלֹהִים:
צִמְאָה נִפְשֵׁי לְאֱלֹהִים, לְאֵל חַי, מִתִּי
אָבוֹא וְאֶרְאֶה פָּנֵי אֱלֹהִים:
הִיטָה לִי דַמְעָתִי לֶחֶם יוֹמָם וְלַיְלָה,
בְּאֹמַר אֵלַי כָּל הַיּוֹם, אֵיִה אֱלֹהֶיךָ:
אֵלֶּה אֶזְכְּרָה, וְאֶשְׁפָּכָה עָלַי נִפְשֵׁי, כִּי

אָעכר בפֿסך, אָדדעם עד בית אַלֶּהים
בְּקוֹל רִנָּה וְתוֹדָה, הַמּוֹן חוּגֵג:
מַה תִּשְׁתַּחֲוֶי נַפְשֵׁי וְתַהֲמֵי עָלַי, הוֹחִילִי
לְאֱלֹהִים, כִּי עוֹד אֹדְנִי יִשׁוּעוֹת פָּנָיו:
אֱלֹהֵי, עָלַי נַפְשֵׁי תִשְׁתַּחֲוֶה, עַל כֵּן אֶזְכְּרֶךָ
מֵאָרֶץ יִרְדֵּן וְחַרְמוֹנִים, מֵהָר מְצַעֵר:
תְּהוֹם אֶל תְּהוֹם קוֹרָא, לְקוֹל צְנוּרֶיךָ,
כֹּל מִשְׁבְּרֶיךָ וְגִלְיֶךָ עָלַי עָבְרוּ:
יוֹמָם יִצְוֶה יְהוָה חֲסֵדּוֹ, וּבְלִילָה שִׁירָה
עַמִּי, תִּפְלָה לְאֵל חַיִּי:
אוֹמְרָה לְאֵל סְלֵעֵי, לָמָּה שְׁבַחְתָּנִי, לָמָּה
קָדַר אֵלֶיךָ בְּלַחֵץ אוֹיֵב:

בְּרִצָּח בְּעֲצֻמוֹתַי, חֲרַפוֹנֵי צוּרְרֵי, בְּאֶמְרָם
אֵלַי כָּל הַיּוֹם אֵיִה אֱלֹהֶיךָ :
מֵה תִשְׁתַּחֲוֶה נַפְשִׁי, וּמֵה תִהְיֶה עֲלַי,
הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים כִּי עוֹד אֹדְנֹו יִשׁוּעַת,
פָּנֵי וְאֱלֹהֵי:

נ.מ.

לְמַנְצָה, אֵל תִּשְׁחַת, לְדוֹד מְכַתָּם, בְּשִׁלַּח
שְׂאוֹל, וַיִּשְׁמְרוּ אֶת הַבַּיִת לְהַמִּיתוֹ:
הֲצִילֵנִי מֵאִיבֵי, אֱלֹהֵי, מִמֶּתְקוֹמֵמֵי
תִּשְׁגָּבֵנִי:
הֲצִילֵנִי מִפְּעֵלֵי אֹוֹן, וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים
הוֹשִׁיעֵנִי:

כִּי הִנֵּה אָרְבוּ לְנַפְשֵׁי, וַגּוֹרוּ עָלַי עֲזִים,
לֹא פָשַׁעִי וְלֹא חַטָּאתִי יִהְיֶה:
בְּלִי עֶז, יְרוּצוּן וַיְכוּנְנוּ, עוֹרָה לְקַרְאֲתִי,
וּרְאָה:

וְאַתָּה יְהוָה אֱלֹהִים צְבָאוֹת, אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל, הִקִּיצָה לְפָקֶד כָּל הַגּוֹיִם, אֵל
תָּחוּן כָּל בְּגֵדֵי אֲוֹן סָלָה:
יָשׁוּבוּ לְעַרְב, יִהְמוּ כַּכֶּלֶב, וַיִּסּוּכְבוּ עִיר:
הִנֵּה יַבִּיעוֹן בְּפִיהֶם, חֲרָבוֹת
בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם, כִּי מִי שָׁמַע:
וְאַתָּה יְהוָה תִּשְׁחַק לָמוֹ, תִּלְעַג לְכָל
גּוֹיִם:

עזו אליך אשמרה, כי אלהים משגבי:
אלהי חסדי, יקדמי, אלהים יראני
בשרי:

אל תהרגם פן ישכחו עמי, הניעמו
בחילך, והורידמו, מגננו אדני:

חטאת פימו, דבר שפתימו, וילכדו
בגאונם, ומאלה ומכחש יספרו:

פלה בחמה, פלה, ואינמו, וידעו כי
אלהים משל ביעקב לאפסי הארץ סלה:

וישבו לערב, יהמו ככלב, ויסוכבו עיר:
המה יגיעון לאכל, אם לא ישבעו,

וילינו:

וְאֲנִי אֲשִׁיר עֲזָב , וְאֲרַגֵּן לְפָקֵר חֶסֶדְךָ ,
כִּי הָיִיתָ מְשֻׁנָּב לִי וּמְנוּס , בְּיוֹם צָר לִי :
עֲזֵי , אֵלֶיךָ אֲזַמְרָה , כִּי אֱלֹהִים מְשֻׁנָּבִי
אֱלֹהֵי חֶסֶדֶי :

עז.

לְמַנְצָחַ עַל יְדוּתוֹן לְאֶסֶף מְזֻמּוֹר :
קוֹלִי אֵל אֱלֹהִים , וְאֶצְעָקָה קוֹלִי אֵל
אֱלֹהִים , וְהֶאֱזִין אֵלַי :
בְּיוֹם צָרָתִי אֲדַנֵּי דַרְשָׁתִי , יְדֵי לִילָה
נִגְרָה , וְלֹא תַפּוּג , מֵאַנָּה הַנְּחַם נַפְשִׁי :
אֲזַבְרָה אֱלֹהִים , וְאֶהְמֶיָה , אֲשִׁיחָה
וְתַתְּעַטֵּף רוּחִי סֶלָה :

אֶחֶזֶת שְׁמֵרוֹת עֵינַי, נִפְעַמְתִּי וְלֹא אֲדַבֵּר:
חֲשַׁבְתִּי יָמִים מִקֶּדֶם, שָׁנוֹת עוֹלָמִים:
אֶזְכְּרָה נְגִינָתִי בַלֵּילָה, עִם לִבִּי אֲשִׁיחָה,
וַיִּחַפֵּשׂ רוּחִי:

הֲלֵעוֹלָמִים יִזְנַח אֲדֹנָי, וְלֹא יִסִּיף לְרִצּוֹת
עוֹד:

הָאָפֶס לְנִצַּח חֲסֵדוֹ, גָּמַר אֶמֶר לְדָר וָדָר:
הַשֵּׁכַח חֲנוּת אֵל, אִם קָפִץ בְּאָף רַחֲמָיו
סֵלָה:

וְאֶמֶר חֲלוֹתִי הִיא, שָׁנוֹת יָמַינִי עֲלִיּוֹן:
אֶזְכֹּר מֵעֲלִי יְהוָה, כִּי אֶזְכְּרָה מִקֶּדֶם פְּלֶאֶךְ:
וְהִגִּיתִי בְּכָל פְּעֻלָּךְ, וּבַעֲלִילוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה:

אֱלֹהִים, בְּקֹדֶשׁ דְּרַכְכָּ, מִי אֵל גָּדוֹל
בְּאֱלֹהִים:

אַתָּה הָאֵל עֹשֶׂה פְּלֵא, הוֹדַעְתָּ בְּעַמִּים עֲזָרָ:
גְּאֻלַּת בְּזִרְוֹעַ עַמְּךָ, בְּגִי יַעֲקֹב וַיּוֹסֶף סְלָה:
רְאוּךָ מַיִם אֱלֹהִים, רְאוּךָ מַיִם יַחִילוּ, אִם
יִרְגְּזוּ תְהַמּוֹת:

זֶרְמוּ מַיִם עֲבוֹת, קוֹל גְּתָנוּ שְׁחָקִים, אִם
חֲצִצְיֶיךָ יִתְהַלְּכוּ:

קוֹל רַעַמְךָ בַּגְּלָגַל, הַאִירוּ בְּרַקִּים תַּבַּל,
רְגְּזָה וַתִּרְעַשׂ הָאָרֶץ:

בְּיָם דְּרַכְכָּ, וַיִּשְׁבִּילְךָ בְּמַיִם רַבִּים,
וַעֲקֹבוּתֶיךָ לֹא נִדְּעוּ:

נְחִיתָ כְּצֹאן עֶמֶךָ , בְּיַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:

צ.

תִּפְלָה לְמֹשֶׁה, אִישׁ הָאֱלֹהִים, אֲדַנִּי מֵעוֹן
אֶתָּה הָיִיתָ לָנוּ בְּדֹר וָדֹר:

בְּטָרֶם הָרִים יִלְדוּ, וְתַחֲוֹלָל אֶרֶץ וְתַבַּל,
וּמֵעוֹלָם עַד עוֹלָם אֶתָּה אֵל:

תָּשֵׁב אֲנוֹשׁ עַד דֶּכָּא, וְתֹאמַר שׁוּבוּ בְנֵי
אָדָם: כִּי אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוֹל
כִּי יַעֲבֹר, וְאַשְׁמֹרֶה בְּלִילָה:

זְרַמְתֶּם שָׁנָה יְהִיו, בְּבִקְרָה כְּחֻצֵי יַחֲלָף:

בְּבִקְרָה יִצִּיץ, וְחֻלָּף, לְעָרֵב יְמוּלֵל וַיִּבֶשׁ:

כִּי כָלִינוּ בְּאֶפֶךָ, וּבְחֻמְתְּךָ נִבְהַלְנוּ:

שָׁתָה עֲזוֹתֵינוּ לְנִגְדְךָ , עֲלַמְנוּ לְמֵאוֹר
פְּנִיךָ:

כִּי כָל יְמֵינוּ פָּנוּ בְּעִבְרַתְךָ, כְּלֵינוּ שְׁנֵינוּ
כְּמוֹ הֶגְהָ:

יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ, בְּהֵם שְׁבָעִים שָׁנָה, וְאִם
בְּגִבּוֹרֵת שְׁמוֹנִים שָׁנָה, וְרַהֲבָם, עֲמַל וְאֹזֶן,
כִּי גַז חֵישׁ, וְנִעְפָּה:

מִי יוֹדֵעַ, עֵז אַפְךָ, וּכְיִרְאֲתְךָ, עִבְרַתְךָ:
לְמִנּוֹת יְמֵינוּ בֵּן הוֹדֵעַ, וְנָבֵא, לְבַב חֲכָמָה:
שׁוֹבָה יְהוּה, עַד מָתִי, וְהִנָּחֵם עַל עֲבֹדֶיךָ:
שִׁבְעֵנוּ בַּבֶּקֶר, חֲסִדְךָ, וְנִרְנָנָה, וְנִשְׁמָחָה,
בְּכָל יְמֵינוּ:

שְׂמַחֲנוּ, בַּיּוֹם עֲנִיתָנוּ, שָׁנוֹת רָאִינוּ רָעָה:
וַיֵּרָא אֶל עַבְדֶּיךָ פְּעֶלְךָ, וַהֲדַרְךָ עַל
בְּנֵיהֶם:

וַיְהִי נָעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה
יָדֵינוּ, כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנֵנָהּ:

קה.

הוֹדוּ לַיהוָה קְרָאוּ בְּשֵׁמוֹ,
הוֹדִיעוּ בְּעַמִּים עֲלִילוֹתָיו:
שִׁירוּ לוֹ, זַמְרוּ לוֹ, שִׁיחוּ בְּכָל גַּפְלֹאוֹתָיו:
הִתְהַלְלוּ בְּשֵׁם קְדֹשׁוֹ, יִשְׂמַח לֵב מִבְּקִשֵׁי
יְהוָה:

דַּרְשׁוּ יְהוָה, וְעִזּוּ, בְּקִשׁוֹ פְּנֵי תַמִּיד:

זָכְרוּ נִפְלְאוֹתַי אֲשֶׁר עָשָׂה, מִפְתִּיּוֹ
וּמִשְׁפָּטַי פִּיּוֹ:

זָרַע אֲבָרָהֶם, עֲבָדוּ, בְּנֵי יַעֲקֹב, בְּחִירָיו:
הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, בְּכֹל הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו:
זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ, דְּבַר צְוָה, לְאַלְף דּוֹר:
אֲשֶׁר כָּרַת אֶת אֲבָרָהֶם, וַיִּשְׁבּוּעַתוֹ לְיִשְׁחָק:
וַיַּעֲמִידָהּ לְיַעֲקֹב, לְחֹק, לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית
עוֹלָם:

לֵאמֹר, לְךָ, אֶתֵּן אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן, חֶבְל
נַחֲלֹתְכֶם:

בְּהִיּוֹתָם מִתֵּי מִסְפָּר, כְּמַעַט, וְגָרִים בָּהּ:

וַיִּתְהַלְכוּ מִגּוֹי אֶל גּוֹי, מִמַּמְלָכָה אֶל עַם
אַחֵר:

לֹא הִנִּיחַ אָדָם לְעֲשָׂקָם, וַיִּזְכַּח עֲלֵיהֶם
מַלְכִים:

אֵל תִּגְעוּ בְּמִשְׁיַחֵי, וְלִגְבִיאי אֵל תִּרְעוּ:
וַיִּקְרָא רָעַב עַל הָאָרֶץ, כָּל מַטֵּה לֶחֶם
שָׁבַר:

שָׁלַח לִפְנֵיהֶם אִישׁ, לְעַבְד גַּמְכַר יוֹסֵף:
עֲנוּ בְּכַבֵּל רַגְלוֹ, בְּרֹזַל בָּאָה נַפְשׁוֹ:
עַד עַתָּה, בֹּא דְבַרוּ, אִמְרַת יְהוָה, צְרַפְתֶּהוּ:
שָׁלַח מֶלֶךְ, וַיִּתִּירֶהוּ, מִשָּׁל עַמִּים,
וַיַּפְתָּחֶהוּ:

שָׁמוּ אָדוֹן לְבֵיתוֹ, וּמִשָּׁל בְּכָל קִנְיָנוֹ:
לְאָסֵר שָׂרָיו, בְּנַפְשׁוֹ, וּזְקִנָּיו, יַחֲבֵם:
וַיָּבֵא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם, וַיַּעֲקֹב גַּר בְּאֶרֶץ חָם:
וַיִּפֹּר אֶת עַמּוֹ מְאֹד, וַיַּעֲצֵמֵהוּ מִצְרָיו:
הִפְךָ לָבֶם לְשֵׁנָא עַמּוֹ, לְהַתְנַבֵּל בְּעַבְדָּיו:
שָׁלַח מִשָּׂה עַבְדּוֹ, אֶהְרֹן אֲשֶׁר בָּחַר בּוֹ:
שָׁמוּ בָם, דְּבָרַי אֲתוֹתָיו, וּמִפְתִּים בְּאֶרֶץ
חָם:

שָׁלַח חֹשֶׁךְ, וַיַּחֲשֶׁךְ, וְלֹא מָרוּ אֶת דְּבָרוֹ:
הִפְךָ אֶת מֵימֵיהֶם לְדָם, וַיִּמָּת אֶת דְּגַתָם:
שָׂרָיו אֲרָצִים צִפְרֻדָּעִים, בְּחֻדְרֵי מְלֻכֵיהֶם:
אָמַר, וַיָּבֵא עֹרֹב, בְּנִים, בְּכָל גְּבוּלָם:

נָתַן גְּשֵׁמֵיהֶם בְּרֹד, אִשׁ לְהַבֹּת בְּאֶרְצָם:
וַיֵּךְ גִּפְנֹם וּתְאֲנָתָם, וַיִּשְׂבֵּר עֵץ גְּבוּלָם:
אָמַר, וַיָּבֵא אֲרֶבֶה, וַיִּלֶּק, וַאִין מִסֶּפֶר:
וַיֹּאכַל כָּל עֵשֶׂב בְּאֶרְצָם, וַיֹּאכַל פְּרֵי
אֲדָמָתָם:

וַיֵּךְ כָּל בְּכוֹר בְּאֶרְצָם, רֵאשִׁית לְכָל אוֹנָם:
וַיּוֹצִיאוּם בְּכֶסֶף וְזָהָב, וַאִין בְּשִׁבְטָיו בּוֹשֵׁל:
שָׂמַח מְצֻרִים בְּצִאתָם, כִּי גָּפַל פְּחָדָם
עֲלֵיהֶם:

פָּרַשׁ עֲנָן, לְמִסְךְ, וְאִשׁ, לְהָאִיר לְיִלְהָ:
שָׂאֵל, וַיָּבֵא שְׁלִיּוֹ, וְלֶחֶם שָׁמַיִם, יִשְׁבִּיעֵם:
פָּתַח צוּר, וַיַּזְוִבוּ מַיִם, הִלְכוּ בְּצִיּוֹת נְהָר:

כִּי זָכַר אֶת דְּבַר קְדָשׁוֹ, אֶת אֲבָרָתָם עֲבָדוֹ:
וַיּוֹצֵא עִמּוֹ בְּשִׁשּׁוֹן, בְּרָנָה אֶת בְּחִירָיו:
וַיִּתֵּן לָהֶם אֲרָצוֹת גּוֹיִם, וַעֲמַל לְאֻמִּים
יִירָשׁוּ:

בְּעֵבוֹר יִשְׁמְרוּ חֻקָּיו, וְתוֹרָתוֹ יִנְצְרוּ,
הִלְלוּיָהּ:

קלז.

עַל גְּהָרוֹת בְּכָל שָׁם יִשְׁכְּנוּ, גַּם בְּכִינוּ
בְּזָכְרֵנוּ אֶת צִיּוֹן:

עַל עֲרָבִים בְּתוֹכָהּ, תְּלִינוּ בְּנֵרוֹתֵינוּ:
כִּי שָׁם שְׁאֵלוֹנוּ שׁוֹבֵינוּ דְּבַרֵי שִׁיר,
וְתוֹלְלֵינוּ שְׂמֻחָהּ, שִׁירוּ לָנוּ, מִשִּׁיר צִיּוֹן:

אֵיךְ נָשִׂיר אֶת שִׁיר יְהוָה, עַל אֲדָמַת נֶגֶר:
אִם אֲשַׁכַּח יְרוּשָׁלַיִם, תִּשְׁכַּח יְמִינִי:
תִּדְבַק לְשׁוֹנֵי לְחַבִּי, אִם לֹא אֲזַכְּרֶיךָ, אִם
לֹא אֶעֱלֶה אֶת יְרוּשָׁלַיִם, עַל רֹאשׁ
שִׁמְחָתִי:

זָכַר יְהוָה לְבַנְיָאָדוֹם, אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַיִם,
הָאֹמְרִים, עָרוֹ עָרוֹ, עַד הַיְסוֹד בָּה:
בַּת בָּבֶל הִשְׁדוּדָהּ, אֲשֶׁרֵי שִׁישְׁלָם לָךְ, אֶת
גְּמוּלָךְ שִׁנְמַלְתָּ לָנוּ:
אֲשֶׁרֵי שִׁיאַחְזוּ וְנַפִּיץ אֶת עַלְלֶיךָ אֶל הַסֶּלַע:

קג.

הֶלְלוּיָהּ הֶלְלוּ אֵל בְּקֹדֶשׁוֹ, הֶלְלוּהוּ בְּרִקִיעַ
עִזוֹ:

הֶלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרֹתָיו, הֶלְלוּהוּ כְּרֹב גְּדָלוֹ:
הֶלְלוּהוּ בְּתַקְעַ שׁוֹפָר, הֶלְלוּהוּ בְּנִבְל
וְכִנּוֹר:

הֶלְלוּהוּ בְּתֹף וּמְחֹל, הֶלְלוּהוּ בְּמִנִּים
וְעִגְב:

הֶלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי שָׁמַע, הֶלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי
תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה תְהִלֵּל יָהּ, הֶלְלוּיָהּ: